

آزادی و آزاداندیشی در ادبیات پایداری دوره مشروطه با محوریت درس سوم فارسی دوره دوم متوسطه

مینو چشم پاک

کارشناس ارشد زبان و ادبیات فارسی، دبیر ادبیات مقطع متوسطه دوم، شهرستان خرمشهر، مدرسه نمونه دولتی بوستان امامت

چکیده

ادبیات پایداری، حاصل حادثه‌ها و رویدادهای بزرگی است که در طول تاریخ، برای جامعه‌ی انسانی رخ داده است و در طول تاریخ از آن به عنوان وسیله‌ای برای تهییج و تحریک روحیه‌ها استفاده شده است. این نوع ادبیات برای هر ملت غرور و مفاخره‌ی ملی و قومی را به ارمغان می‌آورد. ملت‌هایی که از تمدن دیرینه و دیرپا برخوردار هستند، بدون شک ادبیاتی از نوع ادبیات پایداری دارند که روزگاران تلخ و شیرین و شکست و پیروزی آنها را در مقابل دشمنان، برای همگان بخصوص نسل‌های آینده به نمایش می‌گذارد. حفظ رشادت‌های مبارزان در برابر دشمنان خاک ایران همواره یک الزام محسوب می‌شود با توجه به ماهیت ادبیات و تأثیرگذاری آن بر روی نسل جوان، ادبیات پایداری مهمترین مجرای انتقال پیام آزادی و آزاد اندیشی به نسل‌های بعدی به شمار می‌رود و یکی از زمان‌های مناسب و راه‌های درست گنجاندن مطالب ادبیات پایداری در کتاب‌های درسی بویژه دوران متوسطه است. یکی از این مبارزان میهنی عارف قزوینی است، که در راه آزادی و آزاداندیشی سروده‌های بسیاری دارد و از شاعران مطرح ادبیات پایداری دوره مشروطیت به شمار می‌رود، که لازم است دانش‌آموزان با اندیشه‌ها و عقاید این شاعر آشنایی کافی داشته باشند. این مقاله که به روش تحلیلی و توصیفی و بر اساس مطالعات کتابخانه‌ای صورت گرفته است برآن است به بررسی مهمترین عقاید پایداری عارف قزوینی با محوریت درس آزادی در کتاب فارسی دوره دوم متوسطه پایه‌ی دوازدهم بپردازد.

واژه‌های کلیدی: دوره مشروطه، ادبیات پایداری، آزادی، عارف قزوینی، کتاب فارسی، دانش‌آموز.

مطالعات ادبیات، عرفان و فلسفه

دوره ۴، شماره ۳، پاییز ۱۳۹۷، صفحات ۱۸۶-۱۷۶